

Universitätsbibliothek Paderborn

**Disputatio [et] excusatio F. Martini Luther aduersus
criminationes D. Joha[n]nis Eccij**

Luther, Martin

[Wittenberg], [1519]

VD16 L 4452

Co[n]tra Nouos & Veteres Errores defendet Martinus Luther has positiones sequentes. In Studio Lipsensi.

urn:nbn:de:hbz:466:1-32409

nominis mei Christiani spoliū, cedat in doctrinę Christi purissimę dispendiū. Nā hic nolo, vllus meam expectet patientiam, Nolo Eccius querat, nec sub nigra, nec sub alba cuculla modestiā. Maledicta sit impietati clementię gloria, qua Achab dimittit Benadab hostem Israel, Hic em vellem nō modo esse potentissimus mordendo (quod Eccio dolet) sed inuidiis quoq; deuorando, quo & Siluestros & Cuestros, & Caetanos & Eccios, reliquo sc̄ fratres Christianę gratię impugnatores, vno (vt Isaie verbo utar) ore deuorare possem. Terreāt alium per adulaciones & consecrationes suas, Martinus sacerdotes & consecratores Sedis Aplicę contemnit. Cætera in disputatione & post disputationem. Sed & D. Andreas Carlstadius, victor Eccianī erroris fam dudu, veniet non fugitiuus miles, sed in ortu hunc, & a se prostratū leonem cum fiducia excipiet, tamen interim gaudere permittimus, misera conscientiā, simulata spe triumphi, & vana minari iactancia. Igitur addo & ego meis ppositionibus tertiadecimam aduersariam Eccianę iracundię, Dei fuerit ex ea disputatione, bonū promovere, quā tot malis inuidiis & deractionis Eccius contaminat.

Bene vale mi Lector,

Contra Nouos & Veteres Errores defendet Martinus Luther has positiones sequentes. In Studio Lipsensi.

- I Quotidie peccat oīs hō, sed & quotidie pœnitit, docēte Ch̄o, pœnitentiā agite. Excepto vno nouo qđā iusto, qui pœnitentia nō indiger, cū euā palmites fructifero s̄ quotidie purget agricola coelestis.
- II In bono peccare hominē, & p̄f̄m ventiale, nō natura sua: sed Dei misericordia solū esse tale, aut in puerō post baptismū peccatū remanens, negare, hoc est, Paulū & Christū semel conculcare.

Aij

II Qui opis bonū aut pñiam, a peccatori detestatiōe, ante dilectionē iusticię incipi, nec in eo peccari, afferit, hūc inter Pelagianos hereticos numeramus, Sed & cōtra sacrū suū Aristotelem despere probamus.

III Deus mutat poenā ēternā in spalem, scz Crucis portandę, cuius Canones aut sacerdotes, nec statuendę nec auferendę, habent yllā prātem, q̄q id ab adulatorib⁹ noxijs seducti presumere possint.

V Quilibet sacerdos debet absoluere poenitentē a poena & culpa, aut peccat, eque peccat, superior prelatus, si occulta sine causa reseruat rationabilissima, q̄tūlibet vñis Ecclīc. & adulatorū resistit.

VI Forte satiſſacitancē in purgatorio p̄ peccatis, Sed q̄ deus a morituro plus q̄ volūtarīā mortē requirat, vanillissima temeritate afferitur, quia nullimodis pōt̄ pbari.

VII Nec p̄ quid fides, nec p̄ quid contritio, nec p̄ quid liberum arbitriū sit, ostendit se nosse, Qui libr. arb. actuū siue bonorū, siue malorū dñm esse balbutit, aut nō sola fide ybi quē iustificari, aut fidem nō tolli q̄libet criminē somniat.

VIII Veritati & rationi cōtrariū ē quidē, inuite mōrientes desicere in charitate, idoc̄ pat̄ horrorē purgatorij, mō veritas & ratio sit idē, q̄d opinio Theologistarū.

IX Animas in purgatorio esse certas de salute sua, nec gratia ī eis augeri, scim⁹ a theologis afferi, sed miramur doctissimos viros, q̄ hui⁹ fidei siue rationē, nec stulto verisimile reddere possunt.

X Meritū Ch̄ri esse thesaurū Ecclīc. & sanctorum meritis iuuaniū certū ē. Esse aut̄ thesaurū indulgentiar̄ nō nisi foedus adulator extrauagātes a veritate & fide q̄quādam Ecclīc. praxes aut̄ vñs simulantes.

XI Dicere indulgentias esse bonū Ch̄iano, ē insanire, sunt ēm̄ verissime opis boni vitiū, & impbare indulgentias, debet Ch̄ianus ob abusuū, quia dñs dicit, pp̄ter me deleo iniq̄uitates tuas, nō pp̄ter pecunias.

XII Pap^z posse remittere, omne pœnâ p^r peccatis debitâ huz
ius & futurâ vîte, & q^z indulgentie pro sint, nō criminosis,
somiati secure indoctissimi sophistae, & pestiferi adulato-
res, nō tñ vel nutu possunt ostendere.

XIII Romanâ Ecclesiâ esse omib^s alijs superiorē, pbatur ex
frigidiss. Ro. Pont. decretis, intra. cccc. annos natis, contra
quæ sunt, historiq^e approbat. Mc. anno R^z, textus scripture
diuine, & decretū Niceni Conciliū oīm sacratissimi.

ANNO M. D. XIX.